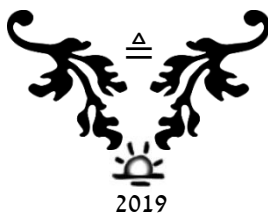

שושנה יסופוב

האדיון והלוחמית

ממזדים על הגבול

2019

בס"ד

פנטזיה לבני-נוער ולמבוגרים

הספר הודפס בשנת 2019 על ידי

סיטי פרינט בע"מ

קריית ביאליק

סיטי פרינט בע"מ

דפוס אופסט ודיגיטלי בע"מ

טלפון : 8419760-04 | 8745092-04

פקס : 8490922-04

דוא"ל : cityprint.il@gmail.com

אתר אינטרנט : www.ctprint.co.il

כל הזכויות שמורות ליוצרת,

שושנה יוסופוב ©

ישראל, 2019

	מנזר
	מקדש
	הבירה
	אדונות
	כפר

הַחִיּוּת

שנת 483 אחרי העלייה.

שדה הפרחים האדומים, על גבול ממלכת קאפִיָּה עם גְּרִיפִּיה.

זה היה הסוף שלה.

זה חייב היה להיות הסוף שלה אחרת מה הטעם; היא במילא עמדה למות, בין אם זה על ידי האויב ובין אם זה על ידי חבריה לפלוגה. צמרמורת עזה חלפה לאורך גופה של אֶמְאָה. היא נשמה בכבדות, כפות ידיה הזיעו והיא ניגבה אותן לאורך ירכיה שוב ושוב.

היא עמדה על הגבעה הגבוהה שהשקיפה מטה על שדה הפרחים – אותו שדה אשר היווה למקום קדוש בין לוחמים רבים. היא סרקה את התנועות הישירות והבוטות של הרקדנים הנלחמים תחתיה, במורד הגבעה, נזכרת מדוע הייתה שם מלכתחילה – היה זה רצונה. היא הייתה האחת שביקשה לקחת חלק בריקוד הזה.

בזוועה הזאת.

צרחות אימה הידהדו סביבה, מחזירות אותה לשדה הקרב – צרחות של גברים. היא מעולם לא ידעה שגברים ידעו לצעוק כך; כמו ילדות קטנות ומפוחדות. והיא גם לא יכלה להאשים על הדבר. אחרי הכל, הריקוד הקדוש שעטף אותם היה עתיק-יומין והשדה עליו רקדו הלוחמים, היה עד לריקודים רבים ואיומים מאלו. וכעת, במקום העתיק הזה, הם נעו במהירות ובתנועה ישירה; חלקם אפילו לא השתמשו בנשקם, אלא רק בידיהם ובכל מה שהצליחו למצוא תחת רגליהם. כן, היה זה ריקוד קדוש – ריקוד של מוות.

"מלחמה", נהג לומר אביה, "זאת אומנות כשלעצמה. זה כמו לרקוד ואלס ג'ריז', או אפילו ריקוד קאפירי – כל תנועה חייבת להיות ישירה, מאופקת ומחושבת."

ועתה, ישובה על סוסה השחור ובבגדי הלוחמה הלבנים שלה - היא יכלה בוודאות לומר שהיה זה רצח המונים מאשר ריקוד רומנטי של לוחמים אימתניים. היא הרגישה בצמרמורת חוזרת ועולה לאורך עמוד השדרה שלה. צמרמורת ואי-נוחות מבחילה, ממש כמו אלפי נמלים קטנים שעלו וירדו לאורך עורה, עוקצים ואוכלים את בשרה מבפנים.

היא גילגלה את כתפיה אחורנית וזקפה את גבה בכל כוחה, מצטמררת למשמע פיצוח עצמותיה. היא ניסתה להתנתק מהתחושה הנוראית שאפפה אותה, אך הלב שלה לא נתן לה. בכל זאת, זאת הייתה אשמתה. כל חייה היא חלמה להיות חלק מהקרב הזה. היא רצתה להיות *לוחם* אימתני וחזק. להיות אחת מהם – אחת מהלוחמים האדירים הללו, לוחמים שצרחו כעת בצליל גבוה משלה. היא בלעה רוק כנגד התחושה המחלחלת שהתאספה בבטנה, בהבנה מוחלטת שהאימונים הקשים שלה לא הכינו אותה לריקוד הספציפי הזה – ריקוד של מוות.

היא שלחה את מבטה לשמיים הבהירים, מצמצמת עיניים כנגד השמש העזה. זה לא שהיא לא הייתה במלחמה קודם לכן; היא השתתפה במלחמות רבות מאז שמלאו עשר שנים לחייה. אבל המלחמה הזאת... הקרב הספציפי הזה היה שונה מכל מה שהיא אי-פעם ראתה בחייה. לא היו בו חוקים, לא היה כבוד ובטח שלא הילולה - רק זוועות ומוות.

היא תפסה בחוזקה את מושכות סוסה עד לאובדן חושים. ידיה היו חסרות כל רגש וראשה היה ריק ממחשבה. היא הייתה מנותקת לחלוטין, כאילו שזאת לא היא הייתה שם, אלא מישהי אחרת - או יותר נכון, *מישהו אחר*.

היא שלחה מבט מאופק אחורנית, מעבר לכתפה, אל הלוחמים הישובים על הסוסים מאחוריה. הם המתינו בדממה לפקודה שלה לתקוף את האויב, חלקם אף התפללו לאלים – דבר שלא היה נהוג בין לוחמים.

התפילה, לפי חוקי המנזר, מאז ומעולם נועדה לנשים, זאת אומרת - לה. לגבר הייתה חרב ולאישה הייתה תפילה וכך נהוג היה במשך מאות שנים.

אחד החיילים שלה נד לעברה, כאילו מסמן לה על כך שהוא היה מוכן לקרב. היא רצתה לצחוק על הדבר. כן, אולי הם היו מוכנים למלחמה הזאת, אבל היא לא. היא לא הייתה מוכנה למוות - לא בגיל הזה ובטח שלא בזמן הזה.

היא לקחה נשימה עמוקה ומרגיעה, והחזירה את מבטה קדימה בחיפוש נוקב אחר אביה. לפני שהוא יצא לקרב, הוא השאיר אותה ואת הפלוגה הקטנה שלה מאחור ופקד עליה לחכות. הוא הסביר לה שהיה עליה ועל לוחמיה להיות מוכנים, כיוון שיזדקק לפלוגת קרב נוספת שתצא לשדה הקרב בכל רגע נתון.

הוא השאיר אותה – אישה פשוטה – כאחראית על אחת הפלוגות הצעירות שלו. פלוגה קטנה וירוקה בדיוק כמותה. ונכון שרבים יגידו שזה בדיוק היה הדבר שהיא רצתה – להיות לוחמת, אבל מפקדת...?

לא. לא, תודה.

היא לא רצתה להיות מפקדת, הרי שמפקד היה אחראי על דברים גדולים ממנו. מפקד היה אחראי על כל אחד ואחד מלוחמיו והיא... היא לא יכלה לקחת על עצמה את האחריות הגדולה הזאת. היא לבדה, על קבוצה של גברים גדולים וחזקים יותר ממנה. היא גם תהתה לעצמה פעמים רבות, אם הלוחמים הללו היו קשובים אליה באותה המידה, אם היו מודעים לכך שהיה לה חזה ולא איבר גברי.

לא, כמובן שלא.

במשך חודשים, אמארה לקחה חלק מהפלוגה הזאת וכל אחד מלוחמיה קיבל אותה בברכה. היא הייתה אחת מהם, אבל כמובן שאיש מהם לא ידע מי היא הייתה באמת. אם הם היו מודעים לעובדה שהייתה אישה ולא גבר, בין רגע היו נוטשים את הצבא של אביה, או גרוע מזה, הורגים אותה.

אמארה נאנקה בדממה כנגד מראות הזוועה שנחשפו לפניה. מודעת לעובדה שהיה זה יעודה, מקומה וגורלה להיות כאן. למעשה, היה זה גורלם הנקוב של כל ממזרי קאפִּיֶּה. לממזרים כמותה, היו רק שתי אפשרויות בחיים הנפלאים הללו – והדבר כמובן שהיה תלוי אם נולדת לעולם הזה בתור גבר או בתור אישה.

מרבית ההורים בקאבירה שלחו את הממזרות שלהם למנזר. שם, הנערות בילו את חייהן בהסגר משאר אנשי החברה עד סוף ימי חייהן. ואילו הממזרים היו בין אלו שיצאו אל עולם ועשו שם לעצמם. כמובן, שבכללי להיות גבר בממלכה הזאת היה הרבה יותר פשוט, מאשר להיות עוד סתם ילדה טיפשה – כי זה מה שהיא הייתה בעיניהם.

היא הייתה ממזרה קטנה וטיפשה.

לעומת זאת, כל ממזר יכול היה להרשות לעצמו להילחם ולמצוא מקום בין אנשי הצבא. הוא יכל אפילו להפוך לגיבור או להיות מפקד, בדיוק כפי שהיא הייתה כעת. כל זאת, כמובן, שהיה הודות לאביה. הוא לא היה מוכן לוותר עליה. הוא אהב את האישה אשר ילדה אותה, או כך לפחות הוא נהג לספר לה.

אותה אישה קאבירית פשוטה מארצות וואֶלֶז'. בת לעובד אדמה פשוט, אשר כבשה ביופיה את לבו של האדון הקאבירי והביאה לעולם את הממזרה שלו. וזה בדיוק מה שאמארה הייתה. בת של עובדת אדמה פשוטה, חסרת שם לשמה, בלי עבר ובלי עתיד, או במילה אחת – ממזרה.

פרק א

שנת 483 אחרי העלייה.

שדה הפרחים האדומים, על גבול ממלכת קאפירה עם גריצ'ה.

אמארה נשכה את שפתה התחתונה וזקפה את גבה. בתוך כל הכאוס הזה שנחשף לפניו, היא אפילו לא הצליחה להבדיל בין האויב לחבר. הפיח שעלה תחת רגליהם של הסוסים, כיסה את הלוחמים הנאבקים עליה. אנשים נפלו מבהמותיהם והן בתורן רמסו אותם תחת פרסותיהן למוות.

היא שמעה צרחות וזעקות קרב ויותר מכל, היא שמעה מתכת. מתכת שפגעה במתכת בצליל של פעמוני קרב. זאת הייתה מלחמה של כאוס ושנאה, כל אחד ואחד התנפל אחד על השני – בין אם זה חבר או אויב. הם תקפו את האחר ורצחו מבלי לעצור או לבדוק, מי היה האחד שעמד ממולם. מי היה זה שהם דחפו את חרבם לתוכם.

היא לקחה נשימה עמוקה ורועדת. ידיה ורגליה רטטו. כל גופה הגיב והדבר כמובן שלא נבע מפחד. הו, לא. הדבר נבע מחלחלה וגועל. גועל על אובדן האנושות במלחמה הנוראית הזאת. היא רצתה להסיט את מבטה. היא רצתה לברוח, אבל ידעה שלא הייתה לה ברירה אחרת. וכל אשר נותר לה, היה לחכות בדממה שיגיע גם תורה.

כמובן, שהסבלנות שלה רק הלכה ופחתה. וכל אשר היא רצתה ברגע זה, היה שהקרב הזה יגמר כבר. היא נשפה את נשימתה מעומקי גופה בידע מוחלט שמבוקשה היה עוד רחוק מלהתגשם. עוד ייקח למלחמה זמן רב עד שתיגמר – עד רדת החשכה לפחות.

מבטא עבר לאט ובזהירות מאנשי האויב לאנשיה בחיפוש נוקב אחרי אביה. כעת, כאשר הפיח ירד וחשף בפניה את הקרב, היא יכלה לראות ולהבדיל בפשטות רבה יותר בין הלוחמים. למעשה, הדבר היה די פשוט. הגְרִיצִיאִים היוו לעם גדול מיימדים, בהיר עור וכהה לבוש. הם עטו שריון מעור, פרווה וגלימה קצרה. הקאבירים, לעומת זאת, היו שחומי עור, נמוכי קומה ובהירי לבוש. הם עטו שריון ממתכת מעל לבגדים הלבנים.

הם לבשו לבן לכל הקרבות שלהם, כיוון שהיה זה כבוד גדול לכתם את לבושם בצבע הדם של האויב. וככל שבגדיהם היו מוכתמים יותר, כך גם מקומם וכבודם היה גבוה יותר בין אנשיהם. ולמרות גובהם הנמוך בהרבה משל הגריציאנים – כמעט בראש וחצי, הקאבירים היוו לעם חזק שניצל את המהירות שלו ולא את גודלו.

ולמרות השוני הרב בין שני העמים. הם חלקו באותם האלים, אף על פי שהתרבות והמסורת שלהם הייתה שונה לחלוטין. ולא רק המסורת, אלא גם אנשיה. הרי מאז ומתמיד היחסים בין גריציה לקאבירה לא היו כה חלקים. עוד לפני שהאל בעצמו חזר ועלה לשמיים לפני כחמש מאות שנים.

מאז שאמארה זכרה את עצמה, אביה נהג לומר לה: "עוד תראי, קֶאבְּאִי, הגריציאנים האלו יקבלו את המגיע להם." אבל אמארה מעולם לא הבינה, מה בדיוק הגיע להם. הרי "משא ומתן אינו בדיוק עובד", כפי שטִילְדָה לימדה אותה, "כאשר צד אחד לא מסכים עם האחר."

מה לעשות כששני הצדדים לא מסכימים, או מוכנים להקשיב האחד לשני...

האבן הקדושה מאז ומעולם השתייכה לשטח הקאבירי, אך הגריציאנים המזויינים ההם – כפי שקראו להם אנשיה – השתלטו על השטח שוב ושוב. ובמשך עשרות שנים, חלקת האדמה הזאת (ביחד עם השדה עצמו), עברה מגריציה לקאבירה ובחזרה והמלחמה ביניהם רק הלכה וגברה למשך דורות שלמים.

וכעת, למרות שהצליחו שני המלכים לשמור על השלום במשך כל-כך הרבה שנים, המלחמה הבלתי נמנעת הזאת פרצה והפעם משכה לתוכה את הדת. כן, אחת הסיבות שהמלחמה הזאת התחילה, הייתה הסיבה הפשוטה שהגריצ'אנים ביטלו את חוקי הדת ברחבי ממלכתם וכללו לתוכה את המקום הקדוש הזה. את האבן שהקאבירים ביקרו בכל חג והתפללו אליה. וכן, בזכותם ובזכות החוק המטופש של הגריצ'אנים, מחצית מהממלכה טבעה בדם ואיש לא יכל לעצור את הדבר.

אמארה נאנחה מבעד לייאוושה. היא יכלה להרגיש את מבטם חסר הסבלנות של לוחמיה על גבה. חודר לתוך עורה וממלא אותה בעצבנות מטלטלת.

"המפקד...?" היא שמעה והופתעה לגלות, שלקח להם זמן כה רב להגיב על המתרחש סביבם.

"כן?" היא השיבה בקולה השקט והמאופק. ממשיכה לסרוק את שדה הקרב בחיפוש נוקב אחר אביה. *מתי הוא בכלל תיכנן לקרוא להם? לקראת הערב?*

"הבט לשם," הצביע הלוחם לגבעה שממול והוסיף, "נדמה שאפילו הגריצ'אנים קראו לכוחות סיוע."

אמארה הרימה את מבטה קדימה. שם, בדיוק כפי שאמר לה הלוחם – במרחק של שדה קרב מהם – עמדה דמות אימתנית של לוחם גדול מיימדים. הוא ישב על סוס הלבן והאדיר והשקיף מטה על שדה הקרב מתחתיו.

"לפי הגלימה שלו," חזר ואמר הלוחם, "אני מאמין שהוא שייך לשבט מִקְהֵייל." קולו הלוחש היה אפוף בפליאה, כאשר היא צימצמה את עיניה בכדי לראות טוב יותר את אשר הוא ראה.

מהמרחק הגדול ביניהם – תחת השמש הקופחת – היא ראתה אותו לבוש בשמלה שבקושי הסתירה את ברכיו. שיריון מעור שחשף את שרירי ידיו ונקשר סביב למותניו וחגורה עליה התנוסס נשקו. היא

ניסתה להתמקד וראתה את צבע הבד שנראה ככתם כחול-כהה ומטושטש מעט בגווני כהים וסגולים. את האריג, או הגלימה שלהם – כפי שהם קראו לה – כל גריציאני לבש על כתפו השמאלית. זאת הייתה גלימה קצרה, אשר הבדילה בצבעה בין שבט אחד לחברו. וכן, כפי שניתן היה לראות מהמרחק הגדול שעמד ביניהם, זה אכן היה אדון מִקְהֵייל.

"כן! זה הוא, זה אֶלֶק מִקְהֵייל!" פלט אחר באהדה והוסיף בהתרגשות ממורמרת, "שמעתי שהמִקְהֵיילים הם שבט אכזרי מאוד."

"מה הוא עושה כאן בכלל?" שאל האחר והסביר בתמיהה, "השבט הזה שייך לצפון ואין להם מה לחפש כאן... במזרח –"

"אני מאמין שהמלך בעצמו קרא לו..." קטע השלישי בטילטול ראשו, "שמעתי שהם בני-דודים." בין רגע, לוחמיה התעוררו בלהב ופתחו בצלילם התוהה והנרגש.

"באמת?" קיטר האחד.

"כן, כן." חזר השני.

"זה הסוף שלנו." מלמל השלישי וקולו קודר ושקט.

אמארה חזרה ובחנה את הלוחם הענק בדממה. אפילו מהמרחק הגדול שעמד ביניהם, היא יכלה להרגיש את זעמו עליה. ולמרות שהוא אפילו לא ראה אותה. הוא נראה מסוכן, אבל היא לא יכלה להודות זאת בפני לוחמיה, אחרי הכל היה עליה לשמור על קור רוח ולא לחשוף את עצמה, או את הפחדים שלה בפניהם. היא לא רצתה להפחידם לקראת הקרב הגדול ובמקום זאת, היא נאנחה בצליל שכוך לפני שפתחה את פיה ואמרה.

"אתם פוחדים מגברים בחצאיות?" שאלתה התעטפה באילוץ ולעג. בתגובה לדבריה, היא שמעה את צחוקם העצבני והנרגש וחיכה בהבנה שאכן זאת הייתה התשובה שלה. היא שמעה זאת בקולם

הרוטט ויכלה להבין מאין נבע הרגש הבלתי נשלט הזה. הרי שהיא בעצמה ניסתה לשמור על קולה המשועמם והמאופק, כשלמעשה לבה השתולל וידיה הזיעו בחרדה.

"ובכן?" היא המתינה לתשובתם בככוח גרונה.

"המפקד..." מלמל האחד ברעד, "עם כל הכבוד לחצאיות, שמעתי שמועות על האדון ההוא..."

"באמת?" היא שלחה לעברו את מבטה הנקוב והציני. כאילו שלא היה אכפת לה בכלל, כשלמעשה, הדבר היה רחוק מן האמת. "ואיזה מן שמועות שמעת, אם תואיל בטובך לחלוק איתנו?" היא שאלה. מצביעה על לוחמיה בעליות, דבר שגרם לצעירים לצחק בצליל אף משועשע יותר.

לשמור על קור-רוח, בין לוחמים כה צעירים לא היה כה פשוט. במיוחד לאור העובדה שהיו ביניהם אלו, שלא ראו עוד קרב לפני כן. זאת הייתה המלחמה הראשונה שלהם ובעזרת האלים, היא לא תהיה גם האחרונה, קיוותה לעצמה אמארה.

"שמעתי..." החל הצעיר בלחישה נלהבת, כאילו שאדון מקהייל יכל לשמוע אותו מהמרחק הגדול הזה. "שמעתי שהאדון נוטה להרוג את הקורבנות שלו לאט ובהנאה... שהוא אוהב לכרות את אברם לאט ובהנאה... שמעתי אפילו שהוא שותה את דמם לאט..."

"ובהנאה...?" קטעה אותו אמארה באדישות ונאנחה לעצמה בטילטול ראשה. "מספיק כבר עם השטויות שלך!" היא נזפה בו קלות. "אין צורך לשמוע שמועות שהם בסך הכל אגדה. כל איש הוא בן-אדמה פשוט בשר ודם. ולכל בן-אדמה יש חולשה. אפילו למישהו כמו מקהייל האיום... אז תפסיק למצוץ לו את הזין ותתכונן."

"אבל, המפקד..."

הלוחם בלע את דבריו כנגד מבטה הישיר והזועף. ולפת במושכות סוסו למשמע דבריה, משפיל מבטו במבוכה. אמארה לקחה נשימה עמוקה והעבירה מבט קצר בין כל אחד ואחד מלוחמיה.

"אנחנו יכולים למות בכל רגע נתון... בין אם זה על ידי המאהב שלך מקהייל, " היא חזרה להביט על האחד שדיבר. "ובין אם זה על ידי גריצ'אני אחר... האם זה מה שאתה רוצה?... ובכן, זה לא משהו שאני רוצה! אנחנו כאן כדי לנצח ואנחנו ננצח... האם ניתן לאויב שלנו לראות את הפחד שלנו? האם אנחנו פחדנים?!" היא נבחה עליהם, מדרבנת את עצמה כנגד הזעם שנבע ממנה. "שאלתי, אם אנחנו פחדנים?!"

"לא!" הם ענו בפה אחד.

"האם אנחנו פחדנים?!" היא זעקה בשנית.

"לא!" חזרו הלוחמים באיחוד וכוח.

"אז תגידו לי, למי שייכת האדמה הזאת?!" היא חזרה להביט קדימה למשמע השריקה שהתנוססה משדה הקרב. השריקה לה היא חיכתה כל הזמן הזה – השריקה של אביה. היא חייכה, שולחת את מבטה לשמיים כאות לתודה.

"לנו!" היא שמעה את לוחמיה בזמן שחיפשה אחר אביה בעיניה, אשר קרא לה ולוחמיה להצטרף לקרב.

"אז בואו ונראה לגריצ'אנים המזויינים הללו למי שייכת האדמה הזאת!" היא שלפה את חרבה מתוך הנדן, אשר היה קשור לאוכף סוסה.

"לנו!" נבחו הלוחמים בזעקה בזמן ששלפו את נשקם.

"לקרב!" ובזעקה רועמת, היא בעטה בצידי סוסה ודהרה מטה לתוך הכאוס והמלחמה. הלוחמים שלה בעקבותיה. היא יכלה לשמוע את זעקתם ופרסות סוסם בועטים באדמה בדהירה מהירה

אל שדה הקרב. היא לא ידעה בוודאות מה יעלה בגורלם, אבל דבר אחד היה מובן מאליה - הם ינצחו, או ימותו בניסיון.

אמארה עמדה באמצע שדה הקרב והביטה סביבה בהלם מוחלט. הניחוח הדביק של הדם נצמד אליה, כריח של פלדה חלודה והיא לא הייתה כה בטוחה בעצמה, כפי שהייתה בהתחלה. הצרחות מילאו את אוזניה מכל עבר, כאילו שיצאו מעומקי נפשה. הלב שלה צנח לבטנה ובחילה החלה לעלות במעלה גרונה. היא ניסתה לנשום מהאף, אך כל נסיונותיה היו לשווא והריח של הפיח סביבה שרף את עיניה והעלה בה דמעות ובחילה.

היא ניסתה לשמור על קור-רוח, באמת שהיא ניסתה. אך בכל פעם שמישהו לפת ברגליה, היא פלטה צווחה קצרה וחתכה את ידיהם באימה. היא לא העזה לתקוף, אלא רק לחסום את מתקפותיהם בשלה. היא חזרה ואמרה לעצמה להתעשת ומיד. זאת לא הייתה הפעם הראשונה שלה בשדה הקרב והיא לא יכלה להיכנס כך לפניקה – היא הייתה חייבת להתעורר.

היא שמעה זעקה ויכלה לראות את אחד מלוחמיה, נופל מסוסו לאדמה. הגריצ'אנים הצליחו לתפוס אותו ולגרור אותו מטה, ברגלו, בעוד שאחד מהגריצ'אנים נעץ את חרבו לתוך חזהו של הצעיר והוא מת. בתגובה למעשיהם, היא פנתה לשם בדהירה מהירה. פולטת את זעקת הקרב שלה, לפני שהיא הרימה את חרבה ותקפה את אחד הגריצ'אנים, מרחיקה אותו מגופתו של הצעיר.

היא שלחה את המתכת בידו של האויב, מעיפה את חרבו הרחק מידו. הוא נרתע אחורנית בתגובה למתקפה שלה, כאשר הבין שהוא עמד לאבד את אצבעותיו. הוא הביט עליה וחשף את שיניו, כחית טרף לקראת הקרב. אמארה גמעה רוק וניסתה להתעלם מהגועל שאפף אותה. היא תקפה בשנית, אך הפעם המכה התקבלה בברכה והוא תפס את להבה בשתי ידיו ומשך אותה מתוך אוכפה, זורק אותה לאדמה ומעיף את חרבה כמה שיותר רחוק ממנה.

"תיראו, תיראו..." זימר הלוחם בשפה הגרצי'ית שלו. לוחץ בעקבו על החזה שלה ודורך עליה בכובד משקלו. "לא ידעתי אפילו שהקאבירים מביאים ילדים לקרבות שלהם!"

אמארה לא הצליחה לנשום. היא ניסתה להזיז את רגלו של הגריצי'אני מעליה וכשזה לא הצליח, היא שלחה את ידה לסרוק את האדמה בחיפוש נוקב אחר החרב שלה. הגריצי'אני ראה זאת ונתן משקל אך גדול יותר על החזה שלה, ממלמל בעליצות מזמרת.

"לא, לא, לא, ממזר קטן שלי..." הוא ציחקק, "אני לא הייתי מציע לך לעשות זאת בכלל." הוא הרים את רגלו ובעט בבטנה. אמארה פלטה זעקה. היא הרגישה את ארוחת הבוקר שלה עולה במעלה גרונה והשתעלה בחוזקה, מרגישה את הנוזל החם יוצא וזורם לאורך לחייה. ואף יוצא קצת מאפה, דבר שהוציא מהגריצי'אני גיחוך נוסף ואף עליז יותר.

"הו, מסכן קטן..." פלט הגריצי'אני בלעג, "אתה זקוק אולי למטפחת, או שאולי אפילו לציצי של הזונה שילדה אותך?" הוא שאל, עיניו עגולות בתמימות מאולצת. אמארה הרגישה בדמעות חמות זולגות לאורך לחייה כל הדרך לאוזניה. היא רצתה לזעוק בחוסר אוניס, כאשר היא תפסה במגפו ובתנועה אחת היא ראתה תחת החצאית שלו.

ברעד מוחלט היא קפאה במקומה וראתה בפליאה מחרידה את האיבר שלו מתנוסס בחופשיות ממש מעליה. הברברים הפראים הללו, לא טרחו אפילו ללבוש בגדים תחתונים מתחת לשמלות שלהם. פניה הסמיקו והיא הרגישה באוזניה מתחממות במבוכה לא מובנת. היא לא הבינה, מדוע לאור המצב הנוכחי, הדבר הביך אותה – הרי במילא היא עמדה למות.

"היי, אתה בא כבר?" למשמע הקול מאחוריו, הלוחם הסיט את מבטו אחורנית.

"תן לי רק רגע..." מלמל הגריצי'אני בלהב, "רק עכשיו התחלתי להנות!"

”שחרר כבר מהילד!” החזיר לו השני בזעף.

אמארה היטתה את ראשה ולקחה נשימה עמוקה, כאשר רגלו של הגריציאני הרפתה מעליה. היא הצליחה לנוע בחופשיות רבה יותר. וכעת, כאשר תשומת לבו הופנתה למקום אחר, היא הצליחה לסרוק את האדמה ולמשש אחרי קצה ניצב חרבה. היא הרימה את מבטה לשלו ואילו הוא הסתכל מאחוריו. אפילו לא מבחין במעשיה וכנראה שהאמין שידו הייתה על העליונה. אמארה הבינה בהקלה שרגליה היו חופשיות והיא חזרה ולטשה את עיניה בפניקה.

איש לא יציל אותה ברגע הזה והיא ידעה את זה. היא עצמה את עיניה בחוזקה ולקחה נשימה עמוקה. כל חייה לימדו אותה להילחם, היא לא הייתה אמורה לפחד ולמרות שהיא פחדה – היא החליטה לקחת את עצמה בידיים ולפעול ללא מחשבה ראשונית. היא פקחה את עיניה ובתנועה חדה, היא הרימה את ברכיה אל החזה שלה – היכן שרגלו של האויב נחה על החזה שלה. ובזמן שהיא בעטה בו, היא השחילה את רגלה השניה בשלו ודחפה אותו אחורה, כמה שיותר רחוק ממנה.

הגריציאני השתטח על גבו והיא תפסה בידית חרבה אשר נחה במרחק זרועה ובקפיצה אחת, היא נעצה את המתכת היישר לתוך גרונו. כל גופה זעק בכאב וזעם, אך היא ידעה שהיה עליה להמשיך. חברו של הגריציאני רץ לקראתה בצווחה והיא התחמקה ממנו בכיפוף אחורי. מסתובבת סביב עצמה וחוטכת את האיש בגובה בטנו. הוא נפל על ברכיו, לופת בעצמו בזעקה מחרידה, לפני שהיא הסתובבה במהירות וניתקה את ראשו מכתפיו בתנועה חדה של חרבה.

לקח לה מספר שניות להתעשת, לפני שהיא לקחה נשימה עמוקה ורועדת לתוך ריאותיה והמשיכה הלאה. היא עקפה את הלוחמים שהיו לפניו בריצה, כל הדרך למרכז הקרב. וכאשר היא הגיעה למרכז, היא קפאה במקומה למשמע הצרחה שהתנוססה לא רחוק ממנה. זאת הייתה צרחה נשית וגבוהה והיא חזרה להביט סביבה בתמיהה מבוועתת. מודעת לכך שהגריציאנים והקאפירים כאחד

התנגדו ללוחמות ממין נקבה. הרי שהיא בעצמה הייתה צריכה להסתיר את עצמה מפניהם. ובכל זאת משהו בצליל הזה הפיח בה תקווה. זה כאילו שהוא אמר לה שהיא לא הייתה האישה היחידה במקום הנורא הזה – שהיא לא הייתה כאן לבדה.

בעודה מסתובבת סביב עצמה בחיפוש נוקב אחר הזעקות, היא פנתה למקום ממנו התנוסס הקול. חותכת את דרכה קדימה ושם, לא רחוק ממנה, עיניה פגשו בדמועתה של אישה. אישה אשר נלחמה על חייה. היא כרעה על ברך על האדמה וניסתה להשתחרר מאחיזתו של הלוחם, אשר ביד אחת אחז בשערה הזהוב ואילו בשניה דחף חרב לתוך בטנה. האישה אחזה בלהב שלו בשתי ידיה והחזיקה את הנשק במקום – כך שלא תחדור עמוק עמוק לבשרה.

אמארה רצה לקראתם במהירות גדולה, בזמן שניסתה להבין מי היה הלוחם ההוא, אך ככל שהיא התקדמה יותר, כך היא גם נחשפה יותר לבגדי המכותמים בכתמי הדם והפיח. חולצתו הלבנה והקצרה חשפה את שרירי בטנו השחומה ומכנסיו הלבנים הוסתרו בחצאית לבנה שבקושי הגיעה לגובה ברכיו. שריונו כשאר בגדיו כוסה בדם, דבר שסימל שהוא הרג הרבה ביום הזה.

אמארה הביטה בזעם על הלוחם הקאפירי שניסה להרוג אישה חסרת יישע ובזעקת קרב, היא תקפה אותו ודחפה הרחק מהאישה. זאת השתחררה מאחיזתו בהתייפחות ורעד.

"מה אתה עושה?!" פלט הקאפירי לעברה. היא אפילו לא ידעה לאיזה בית השתייך האיש וגם לא היה אכפת לה באמת. אבל הוא לעומת זאת, ידע בדיוק מאיזה בית היא באה – סמלי הממזרות שכיסו את גופה בקעקעים, חשפו את היותה ממזרה שהשתייכה לבית חָעֵמִין.

"ממתי הקאפירים תוקפים אישה חסרת יישע?" פלטה אמארה בזעם מבעד לקולה הרוטט.

"ומה זה משנה בכלל?" ירק הקאפירי בתשובה, "היא גריצ'אנית ובטח גם זונה, אם האויב החליט להביא אותה הנה... זה בטח רק

לשם זיון טוב לפני הקרב. "ציחקק האיש בלעג והוסיף, "זו... זו, ילד... ניקח תור עליה... אני אפילו אתן לך להיות הראשון, אה?"

אמארה הרגישה את שערות ידה מסתמרות בצמרמורת נוראית. היא ידעה באופן מוחלט שזה היה קורה גם איתה, לולא האיש ידע שהייתה היא אישה ולא גבר. היא שלחה מבט מודאג אחורנית, על חסרת הישע. האישה הפצועה כרעה על האדמה והעבירה את מבטה החרד מהקאפירי אליה ובחזרה, שוב ושוב.

ידיה מגואלות הדם, אחזו בחתך העמוק של בטנה. ואמארה ידעה שהאישה לא הבינה את השפה הקאפירית שלהם ובטח גם חשבה, שהם תיכננו לעשות איתה משהו שהיא לא רצתה בו – ביחד. מבטה עצר על אמארה, אשר יכלה לראות את שפתייה הרועדות. היא בלעה רוק והרימה את חרבה באויר, מכוונת אותה לאיש מאנשיה – לאחד משלה. ולמרות שהיא ידעה שהיא תענש על הבחירה שלה, היא לא יכלה לתת לו לתקוף את האישה הזאת ולהרוג אותה. היא עצמה את עיניה ולקחה נשימה עמוקה, דבר שגרם לחיוך הציני של הקאפירי להיעלם מפניו.

"ילד, אתה מעז להרים את החרב שלך עליי...? על אחד משלך?!" אמארה לא ידעה אם הוא שאל או פשוט הצהיר את דעתו בזעף. אך בכל זאת, היא החליטה לענות לו בפשטות נחרצת ובקול שקט.

"אנחנו לא ברברים!" היא הצהירה בקולה הצרוד והשבור, "אני לא אתן לך לכתם את שמם הנקי של הקאפירים... אנחנו לא רוצחים, ובטח שלא אנסים –"

צחוקו המתגלגל של הקאפירי קטע את דבריה, "ילד!" הוא פלט בנשיפה מגוחכת, "אתה עיוור?! הבט סביבך..." הוא הרים את ידיו לכל עבר. מצביע על המתרחש מסביבם. "אנחנו באמצע תהום שחור של מוות..." חייך האיש, כמעט בטירוף. "אנחנו באמצע מלחמה ואתה – אתה חברי הטוב הוא הרוצח..." אמארה הרגישה בגוש עולה ונתקע בתוך גרונה. היא ניסתה לנשום לעומק ריאותיה,

מבעד לפחד שאפף אותה. "כל שעליך לעשות, זה להביט על בגדיך... תראה, הנה ההוכחה שלך..." הוא הצביע על בגדיה מכותמי הדם.

אמארה השפילה את מבטה למשמע דבריו. היא ידעה והבינה שהוא צדק, הרי שזאת הייתה מלחמה. היא שלחה מבט זהיר לזווית עיניה, על המתרחש מסביבם, לפני שהחזירה את עיניה לעברו במצוקה שלמה. זאת אכן הייתה מלחמה, אבל היא לא הייתה כמותו. היא הייתה שונה. היא הייתה אחרת.

"אולי אתה צודק, אבל..." היא לחשה כאילו לעצמה, "אבל... אני לא יכולה לתת לעשות את זה. אני לא יכולה לתת לך להרוג מישהו שהוא חף מפשע..." היא השתקפה ברעד ולקחה את ידית חרבה לשתי ידיה, מתכוננת למתקפה עליו.

"איך שמתאים לך, ממזר בוגדני." הצהיר הלוחם והרים את חרבו לעברה. ומבלי לתת להתכונן, הוא תקף את אמארה בקפיצה מהירה, כמעט וחוטף אותה במרכז פרצופה.

אמארה הרימה את חרבה באוויר וחסמה את המתקפה שלו בשלה. דוחפת אותו הרחק ממנה. היא חזרה והשיבה לו באותה המידה. שולחת את הלהב שלה לריאותיו ואילו הוא חוזר וחוסם את מתקפותיה בחרבו, בועט בה הבטנה. אמארה נרתעה אחורנית, בעודה תופסת במקום בו הקאבירי בעט בה. הוא חזר ובעט בה בשנית, הפעם צפיל אותה לאדמה ומצמיד את חרבו לגרונה.

"וזה מה שקורה לבוגדים, ממזר בן-זונה." הצהיר הקאבירי. ואילו אמארה הביטה בו באימה. הכאב החד שהתנוסס מבטנה כמעט ועיוור אותה, כאשר הקאבירי הרים את חרבו באוויר ושלח אותה לצווארה.

אמארה עצמה את עיניה והמתינה בדממה למכה האחרונה שלה. אך במקום לקבל אותה, היא הרגישה בגופו הכבד נופל מעליה ומוחץ אותה למוות.

*****להמשך, עליכם לרכוש את הספר*****